

FENYVESI OTTÓ

Szeged Overdrive

A hetvenéves Szajbély Mihálynak

A médium szót kér: ebből nem lesz plakátmagány
és négysoros köszöntő, csak rozsdás szögek. Girbe-görbék.
Talán majd hetven sorba belefér. Hétszer tízbe biztosan bele.
Mi fér bele? Ötvenbe, hetvenbe, százba?
Beleférnek a romantikus túlzások, költői álmodozások
és sötét sejtések? Belefér-e egy kis narancssárga egérgamion?
Belefér-e az a sok elkopott farmer és póló,
ami mind feketére lett festve? Azt beszélik,
még a dékáni talár alatt is fekete póló volt. Újszegeden pedig,
a Csáth- és Örley-szemináriumokon az egyetemista
lányok izgalomukban összeroppantották a teáspoharat.

Micsoda dicső idők és mondatok!
Hátrahagyjuk őket, mert az idő egyre zordabb lesz,
és csak bonyolódik, alig fér már bele valami.
A verssorok se rímelnék, és nem csilingelnek.
Nem rímelnék semmire. Ide gördülnek, meg oda.
Belebonyolódunk, majd kihátrálunk a dolgokból, mert
a kommunikáció dinamikája és sajátos színterei már csak ilyenek:
funkciók és eszközök és színterek. És a médium szót kér,
tanul és tanul. És felejt.
Megtanulja mennyi az elég, és mennyi a sok.
Hetven sorba férjen bele szinte minden, se több, se kevesebb.
És ragyogjon a nap, mint a szép, régi magyar versekben.
legyen eső és vihar, és lángoljon a szenvedély.
És jussunk el az elmebeteg nő naplójától a dékánságig!

– Olyan jó élni – nyöszörög valaki a sötétben.
A barlang falán árnyak vonultak az éjszaka mélyére.
Jönnek még témák. Vánszorognak.
Alig van fény. A homály is csak fél.
A gázrezsón fortyog életünk: Szeged, Újvidék, Szabadka,
a varázsló kertje, egy sárga egérgamion. Könyvek,
hosszúversek. A bögrében kihúlt teát is megittuk mind.
Kortyoltuk a sűrű masszát. Lehetőleg egy hajtásra.
Keserút, savanyút, fanyart, édeset.

A médium szimbólumokra vadászik,
elefántokra, krokodilokra, tiszavirágokra.
A gázrezsóra feltettünk mindent, a csendéleteket,
a nyáresti bluesokat, a kékharisnyákat, a koktélokot:
Old Fashioned, Negroni Sbagliato, Tequila Sunrise,
Blue Blazer, és a kerítésszagató bácskai eperpálinkát.
Összegzünk, raktározunk, mint a méhek. Szorgalommal.
Osztunk, felezünk. Hátrahagyunk álmokat, sejtéseket. Hátra
tekingetünk. Gázrezsó pislákol és nyomul a (hiába)valóság,
fákat vágnak a törpék. Fejek hullnak és végtagok.
A reménytelenség össztüze alatt roskadozó délvidéki
irodalomba mi fér még bele? Csak semmi patetika.
Csak ne legyen túl édes, ne legyen émelyítő.
Mindenfelé amerre nézek: fekete sötétség.
A barlang falán olykor jönnek-mennek az árnyak,
Pest felé gyorsvonatok indulnak.

Egy egérekamion robog a körúton. A médium nyomul:
láttuk Lucy-t az égen, teát kortyolt a szemináriumon,
és drágakövek ragyogtak a nyakában. Hallottuk a hindu jógit,
hallottuk a villamosok dübörgését. Néztük Tarján kockaházait,
a víztoronyból hulló pelyheket. Tavaszról álmodtunk Szegeden,
Újvidéken, Prágában. Le voltunk nyűgözve, le voltunk láncolva.
Az egerek macskára vadásztak. És jó volt nekünk!?

Biciklin rohan Palicsra a kollektív emlékezet. Mit dobunk el,
mit írunk hozzá? Mivel egészítjük ki? Új ízekkel, új ritmusokkal,
szikrákkal, lángokkal? Psychedelic Twist. Süllyedünk és emelkedünk.
A jelen kommunikál a múlttal. Ritmizáljuk az életünket.
De valami folyton szitál, – a világpor – mondaná Tolnai,
és közben, ahogy szokás, folyik a vér – mondá vala
egy másik Ottó, az Orbán.

Csobog a beszéd, mélyebb értelmet kapnak a szavak.
A tóból pára óvakodik elő. Hőtől reszketnek a csillagok.
Tomba fénnel tisztán ragyog a rész és egész.
Ezeket írom itt, a magyar tenger partján, neked,
egy keskeny és poros ókori, római út mellett,
huszonkettőt mikor jegyezték kétezer felett.